

Próza Emmy Lacovej

OLYMP

I.

Rozišli sa, nebolo o tom pochyb. Každý len odrátaval chvíle do momentu, než minimálne jedného z nich (na)kopne svätá pravda, ktorá dvojsečne dokáže prebodnúť všetko dlhé nadšenie- že jeden pre druhého nie sú stvorení, ale bola to len odbočka od hlavnej cesty ich príbehov.

Mladý Zeus nebol jama nevinnosti- ale kopec nepochopiteľného zločinu lascivnosti- spolu s jeho Hérrou ich však spájala rovnaký hriech. Láska k Hére a choroba myšlienok.

A tak sa stalo, že samotné činy Héry z nej navždy vytesali podobu nezvyčajne nespravodlivej Nemesis, keď hádzala jeho veci spolu so zvyškom citu oboch z okna. Odišli od seba a Diovi nezostalo nič iné, než priznať, že jeden z jeho plánov vyšiel- že v jeho živote nezostalo jediné mäkké miesto.

Ani to po boku milovanej Héry.

II.

Znova zostal v posteli sám- bez Héry, bez Nemesis- aj jej prítomnosť spolu s nepošliapanou aroganciou by isto vítal, ak by s ním nastal aj úsvit pokojného lúča červenkastého slnka. Hľadel na vyprázdnenějšíu a vyplienenějšíu miestnosť než svedomie ich oboch. Pominuli chvíle s odrazmi pocitov, vyhodené z okna, keď dopadli na zem ako vopred rozbité úlomky a črepy. Nemalo zmysel ich zodvihnúť- hoci stáli (za) veľa. Len tak nehybne mrhal čas na internátnej izbe, až kým neprišiel duch, dokonca príznak spoločnosti.

„Nejdeš na šestnástku?“

„Izbu alebo ďalšiu prváčku?“ opýtal sa bez jasného tónu v hlase.

„Ak sa podarí, tak oboje.“

„Nejdem,“ uzavrie stručne.

„No tak... už si sa zbavil tej hysterky, tak tu len tak neseď.“

Postavil sa. Veď možno ako sa zbavil „tej hysterky“, sa rovnako zbaví aj pocitu samoty.

SHE IS A REBEL

Bola rebel na prvý pohľad. Na ten celkom prvý a bezprostredný pohľad, keď rozrážala liberáciu každodennej agónie a čierne vlasy viali, uzatvárali jej nezvyčajnosť ako bodka za malou revolúciou, ktorú nevedomky spôsobovala v každom, kto na ňu zablúdil zrakom. Vo vzduchu visela otázka, kto vlastne je. Ja som vedel.

Všetci si priali, aby im venovala čo i len kúsok, z jej navonok neprekonateľnej chladnosti, lenže v nej vrela len neutíchajúca túžba pohnúť svetom, doslova vedúca jej kroky smerom k vytúženej anarchii toho, čo ona nazývala láska. Chcela sa nekontrolovateľne vrhnúť do doposiaľ nepoznaných vôd oceánov, hoci v jej tmavých očiach prskali hotové ohňostroje rodiacej sa slobody jej úžasného života. To ona ale netušila.

Pristúpila ku mne a z vrečka riffovej bundy namiesto pozdravu vytiahla balík cigariet.

„Chceš trochu lásky?“ opýtala sa, kým jej dovtedy bezvýrazovou tvárou prebehol záblesk nefalšovanej radosti.

„To asi každý.“

Rýchlym pohybom otvorí balíček a po cigaretách ani stopy. Namiesto toho mi podala jednu zo sedmokrások, ktorých tam mala myriády. Neušla jej moja zmätenosť, kriviaca moju tvár v nerozlúštiteľnú grimasu. Vytiahla ešte jednu a zastrčila mi ju za ucho.

„Tu máš! Takto sa to nosí! Choď a daj ju niekomu, koho ľúbiš!“

Zostal som stáť s rozmazaným úsmevom. Jediná, od ktorej závisel tento svet, stála predo mnou s balíkom cigariet naplneným sedmokráskami a záhadnosťou vytvárajúcou vo mne ich celé lúky.